

TAKK

Vit takka hjartaliga øllum tykkum, sum á ymsan hátt gleddu okkum og gjørdi krúndiamantbrúðleypsdagin 19. desember 2011 so hugnaligan og ógloymandi.

Takk til øll tykkum, sum hjálptu til. Takk fyri blómur, gávur, vitjanir, uppringingar og heilsanir.

Blíðar heilsanir

Elly og Hans Jacob Jacobsen
í Skálafirði

TØKK

Vit takka hjartaliga fyri sýnda samkenslu, tá okkara elskaði sonur og beiggi

Ási Hilbertsson

Vestmanna

andaðist 8. oktober 2011.

Tøkk til øll tykkum, sum vóru um okkum við kærleika og umsorgan í tíðini, Ási var sjúkur.

Vit takka fyri ómetaliga góða hjálp, troyst og stuðul frá starvsfólkunum á barnadeildini á Landssjúkrahúsinum. Serstøk tøkk til Elmar Ósa og Sólfríðu Helmsdal. Tøkk til Kathrinu Lindenskov Holm.

Tøkk fyri tær mongu vitjaninar seinastu dagarnar í heiminum og tøkk fyri hjálpina, tit veittu okkum í heiminum, so vit høvdu møguleika at hava ein gerandisdag.

Tøkk til berarar, kirkjutænarar, gravarar og til tykkum, sum gjørdi drekka í kirkjukjallaranum. Tøkk til øll tykkum, sum hjálptu til í ervinum.

Vit takka presti, Bergtórur Hjelm Bjarkhamar, fyri fløvandi orð í heimi og kirkjuni.

Tøkk til sangarar í kirkjuni. Takk til Jens Marna Hansen og Jákup Marner Anthoniussen fyri vakrar sangir, sum Ási elskaði at hoyra.

Tøkk til Vestmanna skúla, floksfelagar, foreldur, lærarar og tøkk til Ólav Winther og Jógvan Friðriksson fyri vakra minningarløtu í skúlanum.

Vit takka Una Leitisstein Hansen fyri troystandi og væl vald minningarorð.

Tøkk til Lars Ulrich og Metallica fyri rík minnir í Göteborg síðsta summar.

Ein serstøk tøkk til familju, vinir og kenningar, sum vóru um okkum seinastu tíðina saman við Ása.

Heilsanir frá

Hilbert, Ellu, Sverra, Johan og Mikalu

Nøvn

Heðin Winther Olsen

Mikudagin komu boðini, at Heðin W. Olsen ikki longur er millum okkum. Heðin gjørdist einans 67 ára gamal. Boðini komu dáttliga, tí ikki hevði hann ligið sjúkur, og kortini kanska ikki so dáttliga.

Hansara lívsneisti var ikki longur eins bjartur. Løgið hevði verið, um hetta var annarleidis.

Hann dugdi tó framvegis væl at siggja og njóta lívsins ljósu boðberar, men hann visti, at hann hevði verið á tindunum. Tað tíðarskeiðið var runnið.

Í sínum lívsfríska vári var hann eitt navn, tú beit merki í. Ein persónur, tú legði til merkis. Ein persónur tú ikki lætt gloymdi. Ein persónur, tú gjørdist góður við.

Heðin var sjáldsama góður við sína heimbygd. Alt, ið her rørdist og nørdist, vildi hann fjálga um.

Hann var sera virkin innan ítróttin – hondbólt, rógving, start- og høvuðsdómari hjá RSF.

Hansara nógvu góðu dygdir, gjørdi, at hann næstan var sjálvskrivaður leiðari.

Hann kom tí eisini í eitt longri tíðarskeið at virka sum formaður í VÍF, og skeivt hevði verið, um man ikki eisini viðmerkti, at her røkti hann ikki ein, men nógvar leiklutir. Nógv fleiri enn tað, sum í dag er vanligt.

Nógv av stóru avrikunum í felagnum hava verið, meðan Heðin var formaður og virkin iðkari. Fáur vestmenningur hevur lagt eins nógva sál og orku í at fáa VÍF at vera eitt felag, sum greitt taldist millum tey fremstu í landinum innan tær ítróttagreinar, sum eyðkendur felagið – róður og hondbólt.

Ymiskt er, hvussu lívsins løðarsteinar liggja, eisini kanst tú ivast, um fleiri vóru í at velja, og hví valdi Heðin at traðka júst hesar? Ella valdi hann?

Hann valdi í øllum førum nakrar, har tey nógvu í bygdarsamfelagnum fingi gagn av hansara vitan og orku. Teim nógvu til gleði.

Heðin gav ómetaliga nógv av síni orku til VÍF. Hann

kendi eisini, at hann fekk nógv aftur. Eygu hansara glógvaðu framvegis, tá prátið fall á gamlar dagar. Hann ikki bert hómaði tindarnar, teir lógu spegilsklárir, onki døkkeitt skýggj fjaldi teir. So klárir, at hugur fekst næstan til at halda á brekkuna aftur fyri at royna at røkka teimum, men - ein er tíðin at dansa.

Tíðin var komin, at best var saman við honum at taka undanbrekkuna.

Ein av seinnu minnislætum saman við Heðin var, tá ið nýggja kappróðarneystið varð tikið alment í nýtslu. Hann setti dám á henda dag við sera góðari talu. Seinasta av hansara mongu talum fyri og um VÍF var hildin. Ein dagur hann var fegin um.

At vóna er, at tað, hann hevur skrivað niður við síni avbera vøkru hondskrift, verður varðveitt sum ein ógvuliga týðandi varði í søgu felagsins. Ein ogn, ið ikki má farast. Tað er ongin, sum í smálutir kann ella kundi siga frá um ymiskar ítróttahendingar sum Heðin. Um hendingin var avmyndað, tá hon hendi, so fekk tú neyvan eyga á fleiri smálutir enn frá munni og keipum Heðin. Við sínum eyðkenda humori og sjónleikaraevnum gjørdi hann mangar felagslætur ógloymandi stuttligar.

Flestu menniskju, ið eru komin nakað til árs, hava kent og upplivað fagraða sólarris, men kanska eisini myrkastu niðu. Hesar hendingar kunnu vera við at menna, styrkja ella at týna teg.

Tað, sum áður fekk Heðin at bretta upp um armar, fekk ikki somu rúmd longur. Svárur mótbúður gjørdi, at likamið var farið at hokna.

Heðin luttók og røkti væl fleiri uppgávur í bygðini enn tær, ið komið er inn á í hesum høpi. Eisini hesar røkti hann til lítar.

Hann var eitt unikum.

Friður veri við minninum um fyrrverandi formann og heiðurslim okkara Heðin Winther Olsen.

VÍF

Heðin føroyameistari 1975 í fremstu deild